

gelegd. Integendeel, het hof van beroep is van oordeel dat de bank *“in haar hoedanigheid van derde-beslagene de rechtmatigheid van het beslag niet in vraag kan stellen en (...) zich op zijn minst tot de bevoegde beslagrechter had moeten wenden”*. Ingevolge deze redenering past het hof van beroep artikel 1451 Ger.W. toe waardoor de derde-beslagene (i.e. de bank) gewoon schuldenaar wordt verklaard voor de oorzaken van het beslag, wanneer de derde-beslagene het voorwerp van het beslag uit handen heeft gegeven. Bovendien besliste het hof dat er geen reden was om deze sanctie te matigen in het licht van de omstandigheden.

Het Hof van Cassatie gaat gedeeltelijk akkoord met de redenering van het hof van beroep. Aan de ene kant, is het Hof van Cassatie eveneens van oordeel dat de bank niet zelf de rechtmatigheid van het derdenbeslag mag beoordelen. Bovendien kan de bank op basis van haar oordeel niet geldig beslissen om de gelden toch aan de schuldenaar vrij te geven. De beslissing van het hof van beroep om de derde-beslagene als schuldenaar aan te duiden voor de oorzaken van het beslag was dus naar recht verantwoord. Echter, het Hof van Cassatie gaat niet akkoord met de weigering tot matiging van deze sanctie. Gelet op het feit dat het beslag onder derden was gelegd in strijd met artikel 31 WCO, was de weigering van de appelrechters om deze sanctie te matigen niet verantwoord naar recht.

We kunnen besluiten dat derde-beslagenen, die gelden vrijgeven vanwege een eigen beoordeling van de onrechtmatigheid van het beslag, in de plaats kunnen worden gesteld van de schuldenaar. Echter, deze sanctie kan op haar beurt worden gematigd indien later blijkt dat het beslag wel degelijk onrechtmatig was gelegd.

Hof van Justitie 9 oktober 2019

Zaak: C-548/18

INSOLVENTIE

Grensoverschrijdende insolventie – Overdracht van schuldvordering – Derdenwerking overdracht van schuldvordering – Rome I

INSOLVABILITÉ

Insolvabilité transnationale – Cession de créance – Cession de créance par un tiers – Rome I

Op 29 maart 2011 sluit een schuldenaar werkzaam in Luxemburg, maar met woonplaats in Duitsland (hierna, schuldenares) een leningsovereenkomst met Teambank. Als onderdeel van deze lening draagt de schuldenares haar pensioenrechten op haar Luxemburgse werkgever

als zekerheid over aan Teambank. Op 15 juni 2011 sluit schuldenares een tweede leningsovereenkomst met BNP Paribas waarbij zij een tweede maal haar pensioenrechten overdraagt als zekerheid maar ditmaal aan BNP. BNP stelt onmiddellijk de overgedragen schuldenaar in kennis van de fiduciaire overdracht van de schuldvordering op hem. Op 5 februari 2014 wordt een insolventieprocedure geopend in Duitsland ten aanzien van schuldenares. De curator van deze insolventieprocedure heeft een deel van de salarisbestanddelen van schuldenares in beslag genomen en dit bedrag in bewaring gegeven. Deze bewaring wordt gerechtvaardigd, omdat er onzekerheid bestaat over de identiteit van de schuldeiser van dit bedrag. Beide banken roepen immers rechten als separatist in met betrekking tot deze gelden.

In dit geschil vraag de verwijzende rechter zich af of artikel 14 Rome I-Verordening aldus kan worden uitgelegd dat daarbij het recht wordt vastgesteld dat van toepassing is op de derdenwerking van een cessie van vordering in geval van meervoudige cessie, zodat kan worden bepaald wie de houder van de vordering is.

Het Hof van Justitie start zijn beoordeling met de vaststelling dat artikel 14 Rome I-Verordening alle collisioneregels vaststelt voor de verschillende aspecten van de cessie van grensoverschrijdende vorderingen. Echter, de bewoordingen van artikel 14 Rome I-Verordening verwijzen niet naar de derdenwerking van een cessie van een vordering. Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken dat er een voorstel was om de derdenwerking van een cessie van vordering te laten vallen onder het recht van het land waar de cedent zijn gewone verblijfplaats heeft op het moment van de cessie of de overdracht, maar dat dit voorstel tijdens de onderhandelingen in de raad niet is aanvaard. Op 12 maart 2018 is een gelijkaardig voorstel opnieuw ingediend, maar momenteel besluit het Hof dat in de huidige stand van het Unierecht het ontbreken van collisioneregels die specifiek betrekking hebben op de derdenwerking van cessies van schuldvorderingen berust op een keuze van de Uniewetgever.

Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 14 van de Rome I-Verordening aldus moet worden uitgelegd dat het noch rechtstreeks, noch bij wijze van analogie het recht aanwijst dat van toepassing is op de derdenwerking van een cessie van vordering in het geval van meervoudige cessie door dezelfde schuldeiser aan opeenvolgende cessionarissen.